

متن پرسش

سلام و عرض ادب خدمت استاد بزرگوار: اگر اهل مطالعه کتاب و فراگیری علم باشیم و از اساتید مختلف بهره ببریم ولی برایمان پیش نیاید که از آنها برای رشد اجتماعی مان استفاده کنیم و بعد از مدتی دچار پوچی و اضطراب شویم. و مایوس شویم که چرا در جامعه نمی‌توانیم فعالیت مناسبی داشته باشیم. آیا این به آن معنا است که نیت مان خالص نبوده است؟ (اگر بکارگیری علم خود را در حد خانواده و تربیت فرزندان مان باشد)

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به نظر می‌آید در راستای بهره‌مندی از معارف و اخلاق حسنه، با توجه به بشر جدید و روحیه تاریخی و اجتماعی او که غفلت از آن موجب نوعی نیست‌انگاری و نیهیلیسم می‌شود؛ باید هرکس به حضور تاریخی‌اش ذیل اراده الهی فکر کند زیرا بشر جدید در ابعاد وسیع‌تری خود را جستجو می‌کند تا از یک طرف با حضور عین‌الربطی‌اش نسبت به خداوند، عبودیت وجودی خود را تجربه کند، و از طرف دیگر با حضور در اجتماع و نسبتی که باید با انسان‌ها داشته باشد، وسعت آخرالزمانی‌اش را به میان آورد. در این رابطه عرایضی تحت عنوان «نیست‌انگاری دوران و راه عبور از آن»

<https://lobolmizan.ir/search?search=%D9%86%DB%8C%D8%B3%D8%AA%20%D8%A7%D9%86%DA%AF%D8%A7%D8%B1%DB%8C&tab=sounds> شده است. خوب است

به آن مباحث رجوع شود. موفق باشید